

дължителни скитания, Янъ попадна най-после на еленови дири и отново изтръпна отъ радостъ, както презъ лѣтото. Но дългитѣ му скитания не даваха никакъвъ резултатъ.

Единъ день съвсемъ неочаквано предъ него се мърнаха две сиви животни, съ голѣми уши, които изкогнаха отъ малката поляна и гледаха право въ очитѣ младия ловецъ.

Какво красиво зрелище представяха тия животни! Тѣ сѣкашъ приковаха Яна съ своитѣ кротки очи. Ловецътъ разбра, кой стои предъ него. И макаръ да желаше тая среща тъй страстно, тя му се стори сега неочаквана. Всичкитѣ му планове се прѣснаха като димъ и той стоеше като ударенъ отъ възторгъ и учудване и не помислюваше вече да стреля.

Вълчата глутница.

Измина една година. Настъпи новъ ловенъ сезонъ. У Яна отново се разпали ловджийската страсть. Разказваха му, че по хълмоветѣ се е явилъ грамаденъ елень; че дори го наричали „еленътъ отъ Пѣсчнитѣ хълмове“. Много приказки се носѣха за неговата голѣмина и бързина, за грамаднитѣ му и разклонени рокове, силни, сѣкашъ излѣни отъ бронзъ, съ върхове които блестятъ като слонова костъ.

И затова щомъ падна първиятъ снѣгъ, Янъ придруженъ отъ нѣколко другари, излѣзе на ловъ. Изкачиха се съ шейни къмъ боровия хълмъ и се прѣснаха въ разни страни, като си дадоха дума да се срещнатъ отново при залѣзъ слънце.

Като измина нѣколко километра, Янъ наистина попадна на еленови стъпки, които рѣзко се очертаваха по снѣга. Той разбра, че предъ него сж